

РЕШЕНИЕ

№ 4567

гр. София, 07.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 24 състав,
в публично заседание на 07.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анастасия Хитова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **10059** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 213 и чл. 215, ал. 1 от Закона за устройство на територията (ЗУТ) във връзка с 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Т. Д. П., подадена от адв. В., срещу Писмо № САГ22-ГР00-927-1/02.08.2022 г. на главния архитект на Столична община. Искане се отмяната му като незаконосъобразно.

В ОСЗ жалбоподателката се представлява от адв. В., който поддържа жалбата. Депозирани са писмени бележки.

Ответникът- главният архитект на Столична община, чрез директора на Дирекция „ПНС“ С. Щ. в съпроводителното писмо по изпращане на адм. преписка изразява становище за недопустимост, алтернативно за неоснователност на жалбата. Претендират се разности за юрисконсултско възнаграждение и се прави искане при прекомерност на адвокатското възнаграждение, същото да бъде намалено от съда.

В ОСЗ ответникът се представлява от юк. К., който оспорва жалбата.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София град, след като обсъди релевантите с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235 ГПК във вр. с чл. 144 АПК и служебно, на основание чл. 168, ал. 1 вр. с чл. 146 АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания

акт, намира следното от фактическа и правна страна:

Жалбоподателката се легитимира като собственик на поземлен имот с идентификатор 41010.4891.311 по КККР, УПИ ХХVIII-311 от кв. 15, м. „с. К.“, район „Нови Искър“, Столична община, съгласно Нотариален акт за продажба на НИ № 103, том ХХХVI, дело № 7211/1996 г., издаден от I Нотариат при Районен съд- София (л. 15).

Със Заявление вх. № САГ22-ГР00-674/17.03.2022 г. (л. 43) с приложения към него Т. Д. П. е поискала от главния архитект на Столична община да разреши изработването на проект за подробен устройствен план- план за регулация и застрояване /ПУП ПРЗ/ за УПИ ХХVIII-311, кв. 15, м. „с. К.“, район „Нови Искър“, Столична община.

С Писмо № към САГ22-ГР00-674-(1)/23.03.2022 г. (л. 26) до П. главният архитект посочва, че представеното мотивирано предложение за ПУП ПРЗ не е в съответствие с действащия общ устройствен план /ОУП/ на СО, одобрен с Решение 960/16.12.2009 г. на Министерски съвет. Посочено е още, че имотът ѝ попада в устройствена зона „Терени за локални градини и озеленяване /Тго/, в която се допуска само застрояване, обслужващо основната паркова функция. В самостоятелни терени с площ под 1 ха застрояване не се допуска.

Със Заявление вх. № СОА22-ГР94-1873/06.04.2022 г. (л. 12) с приложение към него Т. П. е поискала от кмета на Столична община „разрешение и намеса за урегулиране статута на УПИ ХХVIII-311, кв. 15, м. „с. К.“, район „Нови Искър“, Столична община“.

В отговор на това заявление е постановено оспореното в настоящото производство Писмо № САГ22-ГР00-927-1/02.08.2022 г. на главния архитект на Столична община (л. 11). В него е посочено, че за територията, в която попада имот с идентификатор 41010.4891.311 по КККР, УПИ ХХVIII-311 от кв. 15, м. „с. К.“, район „Нови Искър“, Столична община, има одобрен ПУП със Заповед № РД-50-901/27.09.1995 г. на главния архитект на СО. Според ОУП на СО, одобрен с Решение 960/16.12.2009 г. на Министерски съвет, имотът попада в зона Тго, съгласно т. 33 от Приложение към чл. 3, ал. 2 от Закона за устройство и застрояване на Столична община /ЗУЗСО/, с устройствени показатели максимална плътност на застрояване 2%, максимален кинт 0,02, минимална озеленена площ 80 % (включваща декоративни водни площи). Съгласно колона б, предназначението основните и допълващи функции, ограничения и специфични изисквания за устройствена зона Тго са:

- Паркове за ежедневен отдих с площ под 5 ха, задължително публична собственост;
- Допуска се само застрояване, обслужващо основната паркова функция (кафе, църква, трафопост, тоалетна);
- В самостоятелни терени с площ под 1 ха застрояване не се допуска.

Указано е, че във връзка с горното е налице противоречие на ПУП с предвижданията на ОУП и в случая е приложима нормата на § 2, ал. 3 ЗИД ЗУЗСО.

За изясняване на спора от фактическа страна е назначена и изслушана съдебно-техническа експертиза, оспорена от проц. представител на жалбоподателката. От заключението на СТЕ се установява следното:

ПИ с идентификатор 41010.4891.311 по КККР по действащия ПУП- ЧИЗРП и ЧИРП за кв. 15, [населено място], одобрен със Заповед № 50-901/27.09.1995 г. на главния архитект на [населено място] съставлява УПИ ХХVIII-311 от кв. 15, м. „с. К.“, район „Нови Искър“. Според в.л. УПИ ХХVIII-311 от кв. 15, м. „с. К.“ е с площ 720 кв.м.

Съгласно действащия ОУП на [населено място], приет с Решение № 697 от протокол 51/19.11.2009 г. и Решение № 960/16.12.2009 г. от Министерски съвет, поземлен имот с идентификатор 41010.4891.311, попада в устройствена зона „Тго“. Тази зона по ОУП е с максимални показатели на застрояване, както следва: плътност на застрояване - 2%, максимален кинт - 0,02, минимална озеленена площ - 80 % (вкл. водни площи). Основните функции на тази група (устройствена зона и терени за озеленяване) са рекреативни, еколого-хигиенни, защитно-мелиоративни и други специфични (гробница, ботанически градини, зоопаркове и др.). Допуска се изграждането само на обекти, които са със спортни и атракционни функции, при спазване на предвидените параметри за устройствената зона и терените. Вещото лице посочва, че предназначението на устройствената зона Тго е за паркове за ежедневен отдих с площ под 5ха, задължително публична собственост. Допуска се само застрояване, обслужващо основната паркова функция сгради (кафе, църква, трафопост, тоалетна).

Вещото лице е установило, че цялостният ПУП -ПРЗ за [населено място] е одобрен със Заповед № РД-50-09-375/ 31.10.1985 г. на главния архитект на [населено място].

С ПУП ЧИЗРП и ЧИРП за кв.15, [населено място], одобрен със Заповед № 50-901/27.09.1995 г. на главния архитект на [населено място], е изменен ПУП от 1985 г. като за имот с идентификатор 41010.4891.311 по КККР е обособен самостоятелен УПИ XXVIII-311 от кв. 15, м. „с. К.“, р-н „Нови Искър“. За УПИ XXVIII-311 по застроителния план от 1995 г. е предвидено индивидуално свободно стояща жилищна сграда на 2 етажа. Предвид противоречието на този ПУП с ОУП от 2009 г., вещото лице счита, че в имота на жалбоподателката не е допустимо застрояване.

Съдът приема заключението за обективно и компетентно изготвено. Принципно несъгласие на страната с неговите установявания, не се отразява на действителността им.

При така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

Въпреки липсата на изричен диспозитив, съдът счита, че процесното писмо съдържа отказ за разрешение да се изработи проект за ПУП, който неблагоприятно засяга правната сфера на жалбоподателката и представлява акт по чл. 214, т. 1 ЗУТ. По делото се установи, че адм. орган не разполага с доказателства кога на Т. П. са връчени Писмо № към САГ22-ГР00-674-(1)/23.03.2022 г. и обжалваното Писмо № САГ22-ГР00-927-1/02.08.2022 г. (л. 35). Жалбоподателката твърди, че е узнала за Писмо № САГ22-ГР00-927-1/02.08.2022 г. на 20.10.2022 г. (л. 39). Поради това и във връзка с чл. 140, ал. 1 АПК съдът приема, че оспорването е направено в срок. Като подадена срещу акт, подлежащ на съдебен контрол (арг. чл. 213 ЗУТ), от засегнато лице, адресат на акта и в срока за оспорване, жалбата е допустима. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно изричната разпоредба на чл.168, ал. 1 АПК, съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен, въз основа на събраните доказателства, да провери законосъобразността на обжалвания административен акт на всички основания по чл. 146 АПК.

Оспореният административен акт е постановен от компетентен орган в рамките на предоставените му правомощия- арг. § 1, ал. 3 ДР ЗУТ вр. чл. 135, ал. 3 ЗУТ и Заповед № СОА21-РД09-455/22.03.2021 г. на кмета на Столична община (служебно известна на съда и общодостъпна на официалната интернет страница на Направление

„Архитектура и градоустройство“-СО).

Констатирант се отклонения от изискването за форма на административния акт – същият макар и в писмен вид, е издаден във формата на писмо, липсва изричен диспозитив и указание пред кого и в какъв срок може да бъде оспорен. Тези отклонения обаче не представляват съществено процесуално нарушение, доколкото в акта са изложени мотивите на административния орган, обусловили крайния му извод по приложението на материалния закон. Не е посочено и правното основание за издаване на оспорения отказ, но това отново не съставлява съществен порок на акта, тъй като според правната доктрина правната квалификация на фактите, направена от административния орган не е обвързваща съда.

При издаване на оспорения отказ не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила и правилно е приложен материалният закон.

Съгласно чл. 103, ал. 4 ЗУТ, всеки устройствен план се съобразява с предвижданията на концепциите и схемите за пространствено развитие и устройствените планове от по-горна степен, ако има такива. Според чл. 104, ал. 1 изр. 2 ЗУТ предвижданията на общите устройствени планове, с които се определят общата структура и преобладаващото предназначение на териториите, видът и предназначението на техническата инфраструктура и опазването на околната среда и обектите на културно-историческото наследство, са задължителни при изготвянето на подробните устройствени планове.

Установи се по делото, че застроителният план за процесния имот, одобрен със Заповед № 50-901/27.09.1995 г. на главния архитект на [населено място], е предвидял индивидуално свободно стояща жилищна сграда на 2 етажа. Впоследствие с ОУП на [населено място], приет с Решение № 697 от протокол 51/19.11.2009 г. и Решение № 960/16.12.2009 г. от Министерски съвет, е предвидено, че имотът на жалбоподателката попада в устройствена зона „Тго“. Съгласно т. 33 от Приложението към чл. 3, ал. 2 ЗУЗСО, в тази зона се допуска само застрояване, обслужващо основната паркова функция сгради (кафе, църква, трафопост, тоалетна). В самостоятелни терени с площ под 1 ха застрояване не се допуска.

Съгласно § 2, ал. 1 ПЗР ЗУЗСО влезлите в сила или одобрените до датата на влизане в сила на този закон подробни устройствени планове за територията на Столичната община запазват действието си, ако не противоречат на разпоредбите на този закон, на предвижданията на общия устройствен план и на правилата и нормативите за неговото прилагане. Предвид горното, одобреният за процесния имот през 1995 г. застроителен план, по аргумент от разпоредбата на § 2, ал. 1 ПЗР ЗУЗСО, не запазва действието си, тъй като противоречи на предвижданията на общия устройствен план на СО. Исканото от жалбоподателката изработване на проект за изменение на ПУП ПЗР правилно не е одобрено, тъй като противоречи на предвижданията на ОУП. Във връзка с изложеното в писмените бележки от проц. представител на жалбоподателката следва на първо място да се посочи, че предмет на това производство е законосъобразността на Писмо № САГ22-ГР00-927-1/02.08.2022 г. на главния архитект на Столична община, а не целесъобразността на конкретните предвиждания на ОУП за процесния имот. На следващо място целесъобразността на ОУП, а и на всеки административен акт, не подлежи на съдебен контрол – арг. чл. 145 АПК.

При така извършената проверка на законосъобразността на акта по реда на чл.168

АПК и по изложените съображения съдът намира, че жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора и своевременно претендираното от процесуалния представител на ответника юрисконсултско възнаграждение, жалбоподателката следва да бъде осъдена да му заплати сумата от 100 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение, определено по реда на чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 АПК Административен съд София град, 24-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. Д. П., подадена от адв. В., срещу Писмо № САГ22-ГР00-927-1/02.08.2022 г. на главния архитект на Столична община.

ОСЪЖДА Т. Д. П. да заплати на Столична община сумата от 100 /сто/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14- дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: